

Biblická hodina – 16.03.2023

Suspírium: „Podielom Hospodina je jeho ľud, [...]. Úzkostlivo sa oňho staral, chránil ho ako zrenicu oka. Ako orol bdie nad svojím hniezdom a nad mláďaťom sa vznáša, rozprestrie krídla, zachytí ho a nesie na perutiach, tak aj Hospodin sám viedol svoj ľud, nebol s ním nijaký cudzí boh.“ (VMojž 12,9.10b. 11-12) Amen.

Začiatková pieseň: Žalm č. 28: „Ó, skala moja, Hospodine...“

Modlitba: Bud' požehnaný Pán Boh náš, že Tvoje dobrodenia neprestávajú. Slovo pravdy si nám prichystal i na dnes, aby sme v spoločenstve s Tebou a s bratmi i so sestrami vedeli zdieľať to videnie, ktoré je potrebné k životu vo viere. Ďakujeme, že Ty si nám daroval zbraň v tme a proti tme, že svetlo Slova Tvojho nám vždy a znova zjavuje cenu spásy a z milosti do večnosti cez našu časnosť previesť chceš. Vyznávame Ti, že my by sme nikdy nevedeli zmieriť hriech, Tvoja večná rada bola a je pre nás zvesťou nebeskou i v tento čas. Ty si náš hrad prepevný, prosíme, upevni naše srdcia, ráč ponechať nám Slova života, aby sme prežili, čo je odpustenie, a v Kristovi zjavenú nádej i spásu, i dar života večného prijali ako slasť pre svoje duše. Prijmi nás, Kriste a obnov mocou Ducha Svätého, aby sme svoje prosby, spevy a lkania prinášali ako obeť vďačnosti za všetky naše schopnosti, ktorými môžeme slúžiť iba na Tvoju slávu. Amen.

Biblický text: Kniha Prísloví 17. kapitola

„Lepší je kúsok suchého chleba v pokoji ako dom plný obetných hostín so zvadou. Múdry sluha bude vládnuť nad pánovým synom, čo robí hanbu, a s bratmi sa rozdelí o dedičstvo. Taviaca nádoba je na striebro a pec na zlato, srdcia však skúša Hospodin. Ničomník počúva podlé pery, klamár nakláňa sluch k zlomyseľnému jazyku. Kto si robí posmech z bedára, rúha sa jeho Tvorcovi, kto sa raduje z nešťastia, toho neminie trest. Korunou starcov sú ich vnuci a ozdobou synov ich otcovia. Nepriestanú hlupákovi zbytočné reči, o to menej lživé reči vládcovi. Úplatok je v očiach darcu ako talizman, kamkoľvek sa obráti, má úspech. Kto prehliadne previnenie, usiluje sa o lásku, kto ďalej o ňom rozpráva, rozdeľuje priateľov. Výčitka zapôsobí na rozumného viac ako sto palíc na blázna. Zlý vyhľadáva iba vzburu, no proti nemu bude vyslaný ukrutný posol. Radšej stretnúť medvedicu zbavenú mláďat ako blázna v jeho šialenstve. Nešťastie neopustí dom toho, kto sa za dobré odpláca zlým. Začiatok zvady je ako vypustenie vôd, a tak zanechaj hádku skôr, ako vybuchne. Vyhlásenie bezbožníka za spravodlivého a spravodlivého za bezbožníka — jedno aj druhé sa Hospodinovi protiví. Načo sú peniaze v ruke blázna?! Kúpi si múdrosť? Veď nemá rozum! Priateľ preukazuje lásku v každom čase, v čase súženia sa z neho rodí brat. Človek, čo stratil rozum, si tlapne dlaňou a dáva záruku za svojho blížneho. Previnenie má rád ten, čo miluje hádky, ten, kto zvyšuje svoju bránu,

vyhľadáva zánik. Kto má skazené srdce, nenájde šťastie, kto má falošný jazyk, upadne do nešťastia. Kto splodil pomäteného, je zarmútený, otec nezakúsi radosť z hlupáka. Radostné srdce napomáha uzdravenie, no sklúčený duch vysušuje kosti. Bezbožník berie bokom úplatok, a tak prekrúca chodníky práva. Na tvári rozumného sa zračí múdrosť, ale oči blázna hľadia na kraj zeme. Bláznivý syn prináša svojmu otcovi len trápenie a horkosť tej, čo ho porodila. Nie je dobré pokutovať spravodlivého ani biť urodzených za ich statočnosť. Kto sa krotí v reči, nadobúda poznanie, pokojný duchom je rozumný človek. Ak mlčí, aj pochábla pokladajú za múdreho, a za rozumného, keď má zatvorené pery."

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-6. verše: Prvý verš pojednáva o pokoji domova. Ak máme len tie najnúdznejšie prostriedky k živobytiu a „vlastníme“ pokoj Ježiša Krista ako nepostrádateľný dar, je to lepšie ako hojná obetná hostina, kde každý svoj pokoj len predstiera a všetko je postavené na formalite, ktoré je výsledkom vnútorného nepokoja. Zdanie častokrát klame, ale je opodstatnené, ak nič nie je v poriadku.

Rodinný život každého z nás je vždy veľavravný. Ten, kto žije v pokornej závislosti, má nezmerne viac rozumu ako ten, kto sa narodil s privilégiami a mocou, no zároveň je zneuctený svojou rodinou. Takýto inteligentný sluha získava moc nad tými, ktorí si prisvojujú moc len navonok. Navyše, aj keď by na to zo zákona nemal mať nárok, dedičstvo aj tak získa, rovnako ako jeho bratia. Ako vhodne možno toto prirovnanie použiť na vzťah pravých služobníkov k tým, ktorí sú služobníkmi Pána iba po mene.

Zlato a striebro potrebujú taviacu nádobu, aby získali svoju skutočnú hodnotu. Srdcia svätých, jeho rodiny, sú Bohu také drahé. Pretože ich viera je oveľa vzácnejšia ako pomínutelné zlato (viď. IPt 1,7), preto lebo musí prejsť skúškami, aby boli od všetkého očistení.

Bezbožní počúvajú a nasledujú zlú a nečistú reč. Spriaznené duše sa navzájom nájdu.

Ak sa niekto posmieva chudobným, nielenže robí z jeho chudoby výsmech, ale k chudobným sa správa pohrdavo. „Blahoslavený, kto myslí na bedára.“ (Ž 41,2) Chudoba môže byť aj dôsledkom nešťastia. Vinný je ten, kto je opravdivo škodoradostný. Možno ani jednému chudobnému fyzicky neublížil, ale to, čo si myslel vo svojom srdci, vyjde najavo. O koľko viac výsmechu prúdilo ku Kristovmu krížu! Boh na to zabudol? Nikdy.

Starší, ktorý kráča po ceste spravodlivosti, dostane požehnanie nielen pre seba, ale podľa Božieho poriadku sa požehnanie vzťahuje aj na jeho potomkov. Deti spravodlivého sa môžu pochváliť, že majú takého otca. Toto požehnanie, umiestnené na svoje miesto pod Božou vládou, bude dokonale uskutočnené v Tisícročnom kráľovstve (Zjav 20:1-6), o ktorom čítame v Knihe Zjavenia.

7-26. verše: Je možné pochopiť, ako výrečná reč môže vychádzať z úst hlúpeho človeka? Tí dvaja sa nezhodujú. Bytosť hlúpeho človeka oberá jeho reč o všetku užitočnosť. Ale ešte neznesiteľnejšie sú lživé slová z úst tých, ktorých Boh postavil na vysoké pozície ako vodcov. Spolu s mnohými ďalšími výroky možno tento verš aplikovať na súčasný stav kresťanstva.

Človek dáva dar tomu, koho urazil, aby svoje konanie napravil, ale aj sudcovi, aby vyniesol priaznivý rozsudok v prospech darcu. To druhé zakazuje zákon. Akú veľkú hodnotu má dar pre toho, kto ho dostane. Bez ohľadu na to, ako ho použije, vždy je to v prospech toho, kto dar prijal.

Ten, kto prikrýva hriech, hľadá lásku. Keď prikrýva hriech, dojíma ho láska. Ak však stále znova hovoríme o hriechoch, ak ich vyťahujeme na povrch, pretrhávame putá aj toho najintímnejšieho priateľstva.

Pokarhanie patrí k učeniu, ktoré dáva múdrosť, a múdrosť patrí k umu samotnému. Keď sú dvaja spolu, aj bolestivá disciplína nájde pripravené privítanie a prinesie želaný výsledok tomu, kto sa volá synom. Avšak aj ten najbolestnejší trest je pre zatvrdnutého hlupáka neúčinný. Nevidí, že je to Boh, Kto k nemu prehovorí.

Vnútoraná bytosť zla je tu stvárnená pred nami. Vlastná vôľa takého človeka vytvára pre neho zákon, veď sa neustále búri proti Božej vôli. Ale je proti nemu vyslaný krutý posol, to znamená, že neunikne súdu, ktorý naňho uvalí Božia moc.

Blázon je nevedomý dav, ak sa oddá úplnej hlúposti, ničomu nerozumie a je vydaný na milosť a nemilosť svojim diabolským inštinktom, unesený svojou vášňou, bezohľadne krvilačný a krutý, hroznejší ako divá zver, keď je najnebezpečnejší stretnúť sa s tým. Takto sa dav správal k apoštolovi Pavlovi v Efeze. Prirovnanie proroka Ozeáša je na mieste: *„Napadnem ich ako medvedica olúpená o mláďa a rozorvem im hrud', chrániacu srdce. Zožeriem ich tam ako levica, poľná zver ich roztrhá.”* (Oz 13,8)

Toto je jeden zo zákonov Božej vlády. Toto sa stalo so Saulovým domom, ktorému daroval Dávid len dobré. Takýto bol osud Judáša a ostatných nepriateľov Mesiáša: „*Veď aj v knihe Žalmov je napísané: Nech jeho príbytok spustne, nech niet nikoho, kto by v ňom býval. A inde: Jeho úrad nech prevezme iný.*“ (Sk 1,20)

Ak sa začne lámať stena vodnej nádrže, voda bude najskôr potichu tiecť, no neskôr sa z nej stane bystrina, ktorá všetko zničí. Múdry človek sa na začiatku sporu stiahne a nenechá sa uniešť hádkou.

V knihe Prísloví vidíme veľa vecí, ktoré sú Pánovi odporné. Musíme ich odsúdiť i my ako On. Čo je ohavné v Božích očiach, je aj v našich očiach. A všetko sa musí prejavíť v živote kresťana, keď sa ho opýtajú: „Aký je tvoj názor?“ Najvýraznejším príkladom tejto ohavnosti je, že „hriešnika – Barabáša prepustili z väzenia a Svätého ukrižovali na Golgote. Ale pomyslime si, že v spore medzi bratmi sa nemôžeme postaviť na stranu bezbožných bez toho, aby sme zároveň neodsúdili spravodlivých.

Múdrose si treba zaslúžiť. Za múdrosť musíme darovať všetko, aby sme ju získali. Ale dáva sa len tým, ktorí sa boja Pána. Blázon netúži po poznaní múdrosti, takmer sa jej vyhýba, ako mu môžeme odporučiť, aby si ju kúpil, keď ju nepozná? Ale ani jeho cenu neocení hlupák, za ktorý sa dá zohnať. Toto je bázeň pred Hospodinom.

Priateľ ma vždy miluje. Aký hlboký obsah, keď myslíme na toho, kto sa sám nazýva naším Priateľom. Jeho láska nám nikdy nechýbala a nikdy ani na sekundu nebude. Ale je nám dané uvedomiť si toto Božie rozhodnutie aj medzi našimi priateľmi. Apoštol Ján hovorí: „*Pozdravujú Ťa priatelia. Pozdravuj osobne každého z priateľov!*“ (3Jn 15) A brat je známy len v biede. Kto je môj brat kde je môj brat? On je ten, kto s nami zdieľa naše utrpenie. No tak, kto by ho mohol nahradiť? Naozaj sa narodil pre čas našich problémov.

Tento verš je opakom predchádzajúceho. Ten, kto sa zaviazal ručiť, je „rozumný“ človek. Môžeme však slobodne nakladať so svojím majetkom a môžeme tomu druhému dôverovať? Môžeme vedieť, čo prinesie zajtrašok? V očiach sveta je zárukou akt priateľstva. Za nás sa mohol zaručiť len jeden človek, Syn Boží, Ktorý niesol všetky následky záruky. Zomrel za nás. My nie sme schopní to urobiť. Je to Jeho božská výsada a slúži na Jeho slávu.

Niektorí ľudia sa nevyhýbajú hádkam a sú nevraživí. V spoločenstve, kde prebiehajú búrlivé dišputy, chýba podpora zhora a úplná absencia jemnosti, trpezlivosti a lásky. Lahko to môže viesť k tomu, že jedna strana sa bude cítiť

nadradená tej druhej, nehovoriac o urážlivých slovách. Objavujú sa fúrie a furianti. Ak sa človek usiluje o povýšenie, hľadá svoje zničenie a určite ho nájde.

Odpadnuté srdce hľadá zlo a nikdy nenájde dobro, pretože ním pohrdalo. Na druhej strane, tí, ktorí nehovoria úprimne, upadajú do biedy, ktorej sa chceli vyhnúť. Božia vláda v tomto svete sa uskutočňuje.

Tento verš je o ľudskej zodpovednosti. Otec by mal bez váhania zapísať svojho syna do školy múdrosti. Tu však človek plodí na svoj obraz a to, čo splodí, má svoju prirodzenosť. A to môže viesť len k smútku. Existuje niečo ako narodenie sa podľa prírody. Potomstvo, ktoré nikomu neprináša uspokojenie ani potešenie.

Veselé srdce sa raduje z dobra a podporuje fyzické zdravie. Ak však človek trpí pod ťarchou zlého ducha, bude na duchu skľúčený. Kosť sa dá vysušiť a ešte ako.

Ako bezbožní zneužívajú dar? Podplatia sudcu a prinútiť ho udeliť nespravodlivý trest.

Kto je spravodlivý podľa Božích myšlienok, upiera svoj zrak na múdrosť ako na najbližší predmet svojej pozornosti. Nestačí hľadať múdrosť, vidieť ju a spájať s ňou celý svoj život. Bláznov spája neplodná túžba, ktorú nikdy nedokážu uspokojiť. A predsa napomenutie znie: „*Blízko teba je Slovo, v твоjich ústach a v tvojom srdci, to znamená slovo viery, ktoré hlásame.*“ (R 10,8)

V tomto verši čítame o každodennom príbehu. Nieкто môže byť synom otca a matky, ktorí vychovávajú svoje dieťa s Božou autoritou, vedú ho po ceste múdrosti a zámerne sa vyhýba Božím myšlienkam. Tak spôsobuje horkosť v srdciach tých, ktorí ho učia a milujú. Je vám známy prípad márnотratného syna?

„Zle nedobre!“ Pozor na následky! Takto potrestal Izrael spravodlivého Ježiša Krista. Toto urobila veľrada učeníkom, ktorí otvorene svedčili o živom Pánovi.

27-28. verše: Vedomosti a rozum spolu súvisia. Kto má poznanie, je zdržanlivý vo svojej reči, pretože vie, že hriech je prítomný v mnohých rečiach. Ten, komu rozum umožňuje osvojiť si Božie myšlienky, nie je rozrušený ani svojimi myšlienkami, ani myšlienkami iných, ako čítame v liste apoštola Jakuba: „*Vedzte, bratia moji milovaní: Nech je každý človek rýchly, keď treba počúvať, pomalý, keď má hovoriť, pomalý do hnevu.*“ (Jak 1,19) Mlčanie dáva dojem inteligencie a múdrosti dokonca aj bláznovi, pretože takto zahanbuje dav. Tento verš varuje všetkých múdrych, aby nesúdili podľa vzhľadu.

Biblický text: Evanjelium podľa Lukáša 22. kapitola 31-38.veršov:

„Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som za teba prosil, aby tvoja viera neochabla. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov.“ On mu však povedal: „Pane, som hotový ísť s tebou aj do väzenia, aj na smrť.“ Ale Ježiš mu povedal: „Hovorím ti, Peter, dnes kohút nezaspieva, kým tri razy nezaprieš, že ma poznáš.“ Potom im povedal: „Keď som vás poslal bez mešca, bez kapsy a bez obuvi, či vám niečo chýbalo?“ Oni odpovedali: „Nič.“ A on nato: „Ale odteraz, kto má mešec, nech si ho vezme, podobne aj kapsu, a kto nemá, nech predá svoje šaty a kúpi si meč. Lebo hovorím vám, že sa musí na mne splniť, čo je napísané: A pripočítali ho k zločincom. Všetko sa o mne plní.“ Oni však povedali: „Pane, pozri, tu sú dva meče.“ On im na to povedal: „To stačí.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

31-32.verše: „Šimon, Šimon!“ – Nie náhodou Ježiš zopakuje meno učeníka. Tu sa Peter musí niečo veľmi vážne naučiť. Ježiš nezabúda, že jeho učeníci s ním zostali počas jeho „pokušení.“ To neplatí pre Satanove pokušenia, pretože podľa Evanjelia podľa Lukáša Satan Ježiša na čas opustil, a to počas jeho pozemskej služby (Lk 4,13). Ježišovým utrpením sa však začína nové obdobie poznačené opätovným útokom Satana. Ježiš hovorí o Satanovi spôsobom, ktorý je nám známy už z príbehu o Jóbovi: „Z potuliek a pochôdzok po zemi.“ Vtedy Hospodin povedal satanovi: „Dobre si si všimol môjho služobníka Jóba? Ved' na zemi niet nikoho ako on, kto by bol bezúhonný a priamy, bál sa Boha a stránil sa zlého.“ Satan odpovedal Hospodinovi: „Neoplatí sa azda Jóbovi báť sa Boha? Či si všade dookola neohradil jeho, jeho dom i všetko, čo má? Prácu jeho rúk si požehnal a jeho stáda sa rozrástli po celej krajine. Ved' len vystri svoju ruku a udri do všetkého, čo má, či sa ti nebude do očí rúhať!?” Hospodin odvetil satanovi: „Pozri, všetko, čo mu patrí, je v tvojich rukách, len nesiahaj na jeho osobu.“ Vtedy satan odišiel spred Hospodina.“ (Jób 1,7-12). Satan stojí pred Bohom a zameriava sa najmä na tých, ktorých Boh miluje. Boh ich dá na skúšku tomu, ktorý ich skúša. Takto si Satan získava Ježišových učeníkov. Vizuálny obraz: preosieva ako pšenicu. Z Ježišových slov je jasné, že tým prechádzajú všetci. Dokonca aj Peter!

Drahí učeníci dnešného obdobia! My v tomto svete sme pod mocou pána tohto sveta! Satanovo preosievanie je hriech, ktorému treba vedieť odolať! Pretože Satan bude len preosievať veriacich, t. j. pokúšať ich v nevere.

Ale nielen Satan prosí Boha, ale aj Ježiš prosí svojho nebeského Otca a to neobyčajným spôsobom: „Svätý Otče, zachovávaj ich v tvojom mene, ktoré si mi dal, aby boli jedno ako my. Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal. Ochránil som ich a nikto z nich sa nestratil, iba syn zatratenia, aby sa splnilo Písmo. Teraz idem k tebe a toto hovorím vo svete, aby mali v sebe moju radosť, a to úplnú. Dal som im tvoje slovo a svet ich znenávidel, pretože nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo

sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda!” (Jn 17,11-17) Osobitne sa prihovára za Petrovu vieru, aby nezlyhal. Aj on padne, ale vieru v Ježiša nestratí. To so sebou nesie možnosť obrátenia sa. Je to veľký dar, no nesie so sebou ešte väčšiu zodpovednosť. Ak sa znova obráti k Ježišovi, on sám musí bratov potešovať. Tieto dve vety spolu úzko súvisia. Ak sa obrátil zo svojej „sebaviery“- „sebadôvery“, že je najväčší, potom môže posilniť svojich bratov. Potom si skutočne uvedomí, že jeho úlohou nie je poraziť svojich bratov a sestry, ale posilniť ich. Ježiš hovorí o nadchádzajúcich skúškach a o tom, že iba Ježišova modlitba zachráni Petra pred posledným pádom. Ježišova modlitba bola vypočutá Otcom, náš Pán dokonca z tejto mizernej satanskej praxe získava len dobro pre svojho učeníka! Pšenica sa predsa preosieva, aby z nej vypadali plevy – takto sa očisťuje i naša viera!

33-34.verše: Peter chápe očakávané nebezpečenstvo mesiášskych bojov a uisťuje Ježiša o svojej obetavej vernosti. Takto Peter hovorí o skutočnej láske a o odvahe. Ježiš však poukazuje na to, že na to, aby sme ho nasledovali, nestačí odhodlanie k mučenictvu. To je niekedy jednoduchšie ako nasledovať služobníka Ježiša. A Peter zaprie Ježiša, služobníka Božieho. Preto Ježišova odpoveď potvrdzuje a osvetľuje predpovedanú udalosť a fixuje jej čas: skôr ako kohút zaspieva, skôr ako sa začne nový deň, teda v tú istú noc. Všetko sa koncentruje na jeden deň: Spása človeka i zapretie Ježiša Krista. Ježiš presne predpovedá Petrove skutky. Správanie Petra, – a už nie Šimona – v tejto nešťastnej situácii charakterizujú dve slovesá, ktoré vyjadrujú rovnakú činnosť: poprieť, zaprieť a vedieť i nevedieť. Apoštol sa nebude hanbiť len za to, že je jedným z učeníkov, ale aj za to, že Ježiša vôbec pozná. Bojí sa, že ak prizná svoj vzťah s „falošným mesiášom“, bude mať veľkú hanbu alebo problémy. Ježiš veľmi dobre pozná Petra i jeho prototyp: človeka. I ten najodolnejší učeník vie padnúť, upadnúť do bezvedomia. Ježiš však hovorí otvorene: Človeče, ako málo sa poznáš! Veľké slová často zostávajú len slová! *„Božie kráľovstvo totiž nespočíva v reči, ale v moci.” (IK 4,20)* Táto moc sa prejavuje v živote učeníka v poslušnosti. O Ježišovi musíme svedčiť nie slovami, ale životom a skutkami.

35-38. verše: „To stačí!“ „Dost!“ Keď Ježiš rozprával o úlohe svojich učeníkov, pripravuje ich na to, čo ich čaká v blízkej budúcnosti. Len v Evanjeliu podľa Lukáša nájdeme názor, že doba Ježišovho pôsobenia bola výnimočným pre nich. Učeníci vtedy žili bez akéhokoľvek vybavenia a ochrany, no nič im nechýbalo. Teraz však prichádza čas, keď budú potrebné peniaze, šaty a meč. Pri vysvetľovaní týchto kontroverzných slov musíme vychádzať zo skutočnosti, že v žiadnom prípade nemohli znamenať výzvu na ozbrojený odpor. Ježišovi súčasníci a možno aj jeho učeníci si to mohli myslieť, ale boli by priamo proti

Ježišovým slovám a správaniu. Preto to nemôžeme chápať inak ako analógiu. U Ježiša sa viackrát stretávame s tým, že premieňa realitu na podobenstvo. Aj tu sa predchádzajúca situácia učeníkov stáva podobenstvom, aby si uvedomili vážnosť situácie vlastným utrpením. Doteraz žili bezstarostne a teraz potrebujú plnú pripravenosť odolať pokušeniu. A nebezpečenstvo pochádza z toho, že sa na Ježišovi naplní Písmo: „*prihováral sa za zločincov.*“ (Iz 53,12) Zvlášť zdôrazňuje, že teraz sa naplní to, čo o ňom platí v písme. Ukrižovanie je trestom zločincov. Toto bude jeho poníženie a smrť, ktorú môžu učeníci zniesť. I ich súťaž o prvé miesto ukazuje, že očakávajú Ježišovu slávu a nie jeho utrpenie. Učeníci mu stále zle rozumejú. Berú to doslovne a myslia si, že Ježiš hovorí o mesiášskom boji. Počítajú aj s Ježišovou mocou a preto si myslia, že možno budú stačiť dva meče. Ježišovo slovo je dvojzmyselné ako celý úryvok. Ak myslia na svoju osobnú bezpečnosť, tak stačí, lebo v nebezpečenstve nie sú oni, ale Ježiš, kto koná. Ale stačí aj v tom zmysle, že má dosť nedorozumení a rečí. Ježiš ide do utrpenia tak, že ani jeho najužší okruh učeníkov sa jeho myšlienkam nepribližuje. Kresťanská obrana sa neprejavuje mečom, a nie je rovnako účinná ako „*meč Duchu Svätého, ktorým je Slovo Božie.*“ (Ef 6,17) Večera sa blíži ku koncu, no Ježiš cíti potrebu „ešte raz“ varovať svoj ľud, aký osud a aké nebezpečenstvo ich čaká. Strašné hodiny pred nami. Mesiáš, Vysloboditeľ, záchranca odíde ako obyčajný zločinec. Nemali by sa však báť, pretože tieto udalosti a okolnosti predpovedalo Písmo, a tak sa nedejú náhodne a neprekračujú Boží plán, ale v skutočnosti ho pomáhajú uskutočniť. V nich by sme mali takmer vidieť volanie po radosť, pretože tvoria cestu, po ktorej sa uberá vpred spása. Písmo je Slovo Božie a naplnenie týchto slov je naplnením Božej vôle. Protivníci verili, že realizovali svoj vlastný plán a posilnili svoju vládu. Neuvedomili si, že sú nástrojmi, ktoré Boh použil na uskutočnenie svojho veľkého plánu. Je tiež ľahké zabudnúť na urážku Ježiša. Neklania sa svojim odporcom, ale vôli Otca, Ktorý všetko zariaďuje a riadi. Učeníci nerozumeli dobre Ježišovmu výroku; a Ježiš už viackrát podal vysvetlenia a necíti potrebu sa opakovať. Ako trpký koniec jeho verejných aktivít a katechéz poskytovaných jeho učeníkom zaznejú z jeho úst slová: „To stačí!“ Mal začať s učením odznova, veľa vecí vysvetliť, ale nebol na to čas, lebo nevedomý človek musí byť navždy zachránený od vlastnej namyslenosti len Jeho skutkom, ktorý sa opravdivo stál.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu. Modlitba Pánova

Požehnanie: „Boh je láska a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom.“ (I Jn 4,16b) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 540: „Ježiš volá, hoci hučí...“